

POLUSESTRA

R. L. Stajn

Preveo
Igor Solunac

■ Laguna ■

Naslov originala

R. L. Stine

THE STEPSISTER

Copyright © 1990 by Parachute Press, Inc.

Translation Copyright © 2006 za srpsko izdanje, LAGUNA

POLUSESTRA

PRVO POGLAVLJE

Meda umire

„Mrzim svoju kosu!“
Emili Kejsi s ogorčenjem pogleda u ogledalo i baci četku za kosu na drugi kraj sobe.

„Odlepila si zato što dolaze Džesi i Rič“, reče Nensi ležeći na stomaku, sa starim brojem časopisa *Sasi** ispred sebe.

„Ne. Mrzim svoju kosu!“, ponovi Emili i smrknutog pogleda priđe krevetu da s tepiha podigne četku. „Liči na rendanu salatu“, reče, vrati se do velikog ogledala na vratima ormana i nastavi da se češlja.

„Otkud ti znaš kako izgleda rendana salata?“, upita Nensi, ne dižući pogled sa časopisa. „Ne jedeš je. U stvari, ne jedeš ništa.“

„Zašto sam onda ovako debela?“, zacvile Emili, provlačeći prste kroz kosu.

„Nisi debela“, odgovori Nensi, prevrćući stranice. „Samo nisi sićušna kao mama i ja. Imaš krupne kosti. Visoka si. Ti si...“

* *Sassy* – mesečni časopis za tinejdžerke iz 1987. godine. (Prim. prev.)

„Debela“, reče Emili utučeno. Znala je da nije stvarno debela, samo je želela da zanoveta. Možda je Nensi u pravu. Možda je *stvarno* odlepila što polusestra i polubrat dolaze da žive kod njih. Mrzi kad je Nensi u pravu.

„Mrzim kad si u pravu“, reče glasno. „Zašto moraš *toliko* da zvučiš kao starija sestra?“

„A sad ćeš se žaliti na ruke“, odgovori Nensi, zatvori časopis i baci ga na pod.

„Na ruke?“

„Da su prevelike. To je uvek sledeće. Prvo kosa, pa debljina, pa velike ružne ruke.“

Emili uzdahnu. „Kosa mi je suviše tanka... Neće lepo da pada, neće da poskakuje. Ništa neće. I prestani da mi se podsmevaš!“

„Čemu služe starije sestre?“

„Nemam pojma“, reče Emili suvo, a zatim se nasmeja.

„Izgledaš dobro“, odvrati Nensi. „Odakle ti ta kratka suknja? Iz mog ormara?“

„Ne. Moja je. Bar tako mislim.“ Emili je nervozno popravi, a zatim povuče naviše crne hulahopke.

„Otkad ti nosiš suknje?“, upita Nensi, uspravivši se na ivici kreveta.

„Htela sam da se skockam. Znaš, da ostavim dobar utisak.“

„Ti si *stvarno* nervozna“, reče Nensi, samozadovoljno se smeškajući. Zatim ustade i ode do ogedala.

Nosila je firmirane farmerke koje su isticale njenu vitku, dečačku figuru i bledozelenu rolku koja je stvarala fenomenalan kontrast sa njenom bakarnocrvenom kosom. Za razliku od Emiline, Nensina kosa je bila ravna, glatka i uvek se prilikom češljanja ponašala savršeno.

„Mama je napravila tortu“, reče Emili. „Reklo bi se da je i ona nervozna.“

„Sigurno će imati ukus cementa.“

Čak i kada su stajale jedna pored druge, uopšte nije izgledalo kao da su sestre. „Kako si tako mrtva ’ladna?“, upita Emili, podiže časopis s poda i vrati ga na policu pored ostalih. „Zar ne misliš da je uzbudljivo što ćemo imati novu sestru i brata?“

„Već smo ih upoznali“, reče Nensi idući ka prozoru spavaće sobe. Zurila je u travnjak ispred kuće koji se blago spuštao do Ulice straha. Dan je bio sunčan, neobično topao za decembar. Vretenaste senke ogoljenog drveća igrale su po šarenim žučkastim tapetama.

„Pa šta?“, uzbuđeno uzviknu Emili. „Dolaze da žive s nama. Mislim, *zauvek*.“

„Ja sledeće godine idem na fakultet“, reče Nensi. „Osim toga, Džesi će biti u tvojoj sobi. Ti si ta koja će morati da se žrtvuje.“

Emili je piljila u sestru, pomalo zbunjena njenim rečima. Bila je toliko uzbuđena što će dobiti sestru vršnjakinju da nikada o tome nije mislila kao o žrtvi.

A možda i *jeste* žrtva. Možda je odricanje od privatnosti i deljenje prostora velika žrtva.

Nekoliko puta se videla sa Džesi i uvek su se lepo slagale, ali to nije isto kao da Džesi živi s njima. Šta ako se ispostavi da je prava štreberka?

Ne. To je glupo, brzo zaključi. Nensi je tako negativna. Neće joj dozvoliti da je još više unervozni.

„Dobiti očuha, to je *velika* promena“, reče Nensi, uporno zureći kroz prozor kao da ne želi da pogleda u sestru.

Nensi nikada nije htela da razgovara o Hjuu Volneru, čoveku za koga se njihova majka udala pre tri meseca. Emili je znala da ga Nensi baš i ne voli, a ni njoj se nije preterano dopadao. Bio je znatno drugačiji od njihovog oca. Devojke su morale da odluče hoće li zadržati staro prezime ili će ga pro-

meniti u njegovo, i obe su odlučile da zadrže svoje. To mora da je bar malo povredilo njihovog očuha. Međutim, on je bio ozbiljan, uglavnom tajnovit čovek i nije se odao.

U redu je dokle god je mama srećna, mislila je Emili. A majka je izgledala blaženo srećna što je postala gospođa Hjua Volnera.

Emili sede na novi krevet pored prozora, koji će od sada biti Džesin. Zategla je šareni, crveno-plavi prekrivač. Dušek je bio nov i tvrd. „Džesi je super“, reče, „sjajno smo se provele na maminom venčanju.“

„Lepuška je, na neki način“, reče Nensi. Nije volela da daje skroz pozitivne komplimente.

Iznenada se u hodniku začu neko tapkanje. Tigar, Emilin mali beli terijer, kao i uvek ulete u sobu glasno dahćući. „Ostani dole, Tigre!“, viknu Emili. Ali nedovoljno brzo. Kućence joj skoči u krilo, stade na zadnje noge i uspravi se da je poliče po licu.

„Ne, moja kosa! Nemoj da mi upropastiš kosu!“

Ali kuće nije razumelo njene reči. Kada je uspela da skinе Tigra sa sebe, kosa joj je sa leve strane ponovo štrčala. „Oh, Tigre, volim te!“ Emili ga podiže do lica i protrlja nos o njegovu njuškicu. „Čak i ako mi uništiš frizuru!“ Spustila ga je na pod, a Tigar, uzbuđeno mašući repićem, brzo ode iz sobe, pa niz stepenice.

„Hej, stigli su!“, povika Nensi, odmaknuvši se od prozora. „Šta ti se desilo s kosom?“

„Reci im da ću sići za minut“, uzdahnu Emili, preturajući po fiokama u potrazi za četkom.

„Stvarno izgleda kao rendana salata“, reče Nensi idući prema stepenicama. „Možda bi trebalo da staviš šešir.“

„Hvala na podršci, Nens.“

„Samo pokušavam da pomognem.“

Nensi nestade.

„Hajde, uđite. Uđite slobodno.“ Emili je mogla da čuje kako majka, s uzbuđenjem u glasu, na ulaznim vratima dočekuje Džesi i Riča. „Oboje izgledate divno. Svi smo tako uzbuđeni. Gde je Emili?“

„Avion je, po običaju, kasnio“, progunda gospodin Volner.

„Pa, sad ste tu i to je jedino bitno“, reče Emilina majka. Emili je stajala na vrhu stepeništa, srce joj je ubrzano lupalo dok je slušala njihove glasove. Ovo će ispasti dobro, pomisli. Zapravo, biće baš *zabavno*.

Duboko je udahnula i požurila niz stepenice, preskačući po dve odjednom. „Zdravo!“ Pohitala je da zagrlji Džesi, koja je upravo skidala mantil boje šljive. Malo usplahirena, umesto nje, Emili zagrlji kaput. Obe se nasmejaše.

„Pa, u svakom slučaju, zdravo. Divno izgledaš!“

Džesi je bila veoma lepa, sva sićušna i tanana, osim očiju, koje su bile iznenađujuće velike i svetloplave. Imala je dugu kovrdžavu kosu boje žita, lepo visoko čelo i mlečnobelu kožu. Podsećala je Emili na starinske slike anđela iz muzeja. Džesi je nosila bledoplavi džemper, očigledno izabran tako da joj se slaže sa bojom očiju i izbledelim farmerkama.

„Hvala“, odgovori Džesi i pruži kaput ocu. „I ti divno izgledaš.“ Glas joj je bio mek, šaputav i savršeno se uklapao u njen izgled. Pogled joj pade na Emilinu kosu i tamo se zadržao neko vreme, a onda se okrenu prema gospođi Volner. „Divno je što smo ovde“, reče oduševljeno. „Prosto obožavam ovu kuću!“ Pohitala je napred i čvrsto zagrlila gospođu Volner. Emili primeti da je to zaista dirnulo njenu majku.

„Hej, da ne zaboravimo Riča“, reče Nensi, prekidajući Džesin zagrljaj.

„Pa naravno da nećemo zaboraviti Riča“, reče gospođa Volner, gledajući ga vedro. „Kako da zaboravim tako zgodnog momka? Čak i ako je toliko ćutljiv.“ Ona namignu; mala šala joj se očigledno dopala.

Rič, inače bled kao i sestra, zacrvene se kao paradajz.

„Pa *neko* ovde mora da bude i ćutljiv“, izvali Nensi.

Svi se nasmejaše, osim Riča, koji je i dalje bio postiđen ukazanom pažnjom. Bio je mršav, žilav i izgledao je previsok. Plav, kao i sestra, imao je kratku „jež“ frizuru, par bubuljica na bradi i ogromna stopala. U tim belim patikama ličio je na zeca iz crtaća!

Trinaestogodišnjaci su tako ćudni, pomisli Emili. Nije mogla da se seti svoje trinaeste, iako je to bilo pre samo tri godine. Ali potisnula je iz sećanja sve uspomene na to vreme.

„Šta to ćitaš?“, upita ga Emili.

U rukama je držao knjigu sa tvrdim koricama. Podigao ju je da joj pokaže.

„Taj momak uvek nosi knjigu“, reće gospodin Volner i zavrte glavom u znak neodobravanja.

„To, to je Stiven King“, promrmlja Rič tako tiho da ga je Emili jedva ćula.

„*Groblje kućnih ljubimaca*. To si proćitala, zar ne, Nensi?“, upita je Emili.

Nensi podiže nos. „Više ne ćitam Stivena Kinga.“

„Otkad je postala maturantkinja ne ćita!“, Emili dobaci Džesi.

Džesi se nasmeja s razumevanjem, iako šala i nije bila bogzna kakva.

„Baš je super što smo ovde. Znam da ćemo biti veoma srećni“, zadihano reće Džesi gospođi Volner.

„Sigurna sam da hoćemo“, odgovori gospođa Volner.

„Sjajno je što ću imati sestru mojih godina“, reće Džesi, okrenuvši se ka Emili. „Možemo zajedno da ućimo i idemo svuda. Moraćeš da mi pokažeš Šejdisajd. Moći ćemo i da kuvamo zajedno. Je l' voliš da kuvaš? A možemo da menjamo odeću i...“

„Mislim da to nećemo moći“, reće Emili, najednom postiđena. Džesi je bila toliko sitnija od nje.

„Ma biće nam *fenomenalno*“, uskliknu Džesi i pohita da zagrlji Emili.

„Ispekla sam kolać“, reće gospođa Volner, „a i sendvići su već gotovi. Zнала sam da ćete biti gladni nakon puta.“

„Umirem od gladi“, reće gospodin Volner, s rukama na stomaku. „Od ćekanja po aerodromima zabolj me stomak.“

Bio je visok i mišićav, ćelavio je, imao je još samo traku crne kose oko glave. Emili se oduvek ćinio nezadovoljnim, nesrećnim zbog nećega, kao da će ga svakog ćasa zaboleti stomak.

„Ali pre nego što jedemo, kladim se da bi Džesi i Rić voleli da se popnu na sprat, raspakuju se i vide svoje nove sobe“, reće gospođa Volner, ignorišući muža.

„Sjajna ideja“, odvrati Džesi, podižući svoj ogromni kofer.

„Ne, daj da ti ga ja ponesem“, reće Emili. Zaćalila je istog trenutka. Jedva je uspela da ga podigne s poda.

„Kasnije ću doneti kofer“, reće gospodin Volner, uputivši se ka kuhinji.

Nensi odvede Rića do sobe, veoma uzane prostorije na kraju hodnika, koja je do pre nekoliko dana bila ostava. „Hajde Džesi“, reće Emili vedro. „Pokazaću ti našu sobu.“

„Sjajno“, reće Džesi, smešeci se gospođi Volner. „Sići ćemo za par minuta. I ja sam već stvarno gladna.“

„Sve ću pripremiti“, reće gospođa Volner srećno, sledeći muža u kuhinju. „Hej, Hju, nemoj da pojedesh sve pre nego što deca uzmu zalogaj!“

Džesi poće za Emili uz stepenice prekrivene tepihom, koje im zakrckaše i zaćkripaše pod nogama. „Taa-raa! Evo je“, reće Emili, uvodeći Džesi.

Džesi se namršti dok joj je pogled brzo prelazio po sobi. „Nešto mi je mala“, promumla.

„Aaa?“, Emili nije bila sigurna da je dobro čula. Džesi je govorila veoma tiho.

Još uvek namrštena, Džesi pride otvorenom prozoru i, oslanjajući se na okvir, pogleda napolje. „Ulica straha. Kakvo ime!“

„Komšiluk je veoma zanimljiv“, reče Emili.

„Koliko već dugo živite u ovoj ofucanoj rupetini?“, upita Džesi, okrenuvši se ka Emili. Pitanje je više ličilo na optužbu.

„Uh... mislim, oko šest godina“, reče Emili, pokušavajući da se priseti koliko je imala godina kad su se doselili. „Moji roditelji vole stare kuće. Mislim, *voleli su*. Moj tata je bio vrlo vešt. Voleo je da popravlja stvari.“

„Je l' tvoja majka uvek tako vesela i oduševljena?“, upita Džesi, brzo menjajući temu. Zakoluta očima. „Mislim, vau.“ Udaljila se od prozora, sela na Emilin krevet, a zatim legla podupirući rukama glavu.

O ne, pomisli Emili. Džesi je potpuno drugačija kad odrasli nisu u blizini. Dole je bila tako slatka, a sad je potpuno nova ličnost. Da li je *to* njeno pravo lice?

„Mama je samo uzbuđena“, reče Emili s nelagodnošću.

Džesi se uspravi i uze Maksija, Emilinog omiljenog starog plišanog medu. „Ne ličiš na mamu“, reče, gledajući je od glave do pete.

Pilji u moje velike šake, pomisli Emili. Sakri ih iza leđa i ode do stola. „Ne. Ali moja sestra je ista ona. Ista.“

„Nikad mi se nije sviđala crvena kosa“, reče Džesi, praveći grimasu. Pogledala je starog medu, a onda Emili. „Ovde baš nema puno mesta u ormanima, zar ne? Šta da radim sa svim stvarima?“

Mora da je primetila Emilin zabrinut pogled jer se odmah izvinila. „Stvarno mi je žao. Molim te, zaboravi sve što sam rekla. Samo... toliko sam uzbuđena.“

„I ja“, prizna Emili. „Nema potrebe da se izvinjavaš.“

„Moram. Bila sam tako glupa. Ovo... sve je bilo tako teško. Mislim, bilo je strašno.“

Emili okrenu stolicu ka Džesi i sede. „Kako to misliš?“

„Mislim, mama je, saznavši da će se tata ponovo oženiti, jedva dočekala da mu ugura Ričija i mene. Nije baš kul kad saznaš kako rođena majka želi da te se otarasi.“

„Žao mi je“, reče Emili nežno.

„Rič i ja smo kao jo-jo“, reče Džesi gorko, piljeći u tepih. „Kao da se celog života klatimo između njih dvoje.“ Prevrta la je medu. „Takođe, morala sam sve da ostavim. Sve prijatelje. Najbolju drugaricu, Debru. Debra i ja... stvarno smo bile bliske. Već mi nedostaje.“

„Baš mi je žao“, ponovi Emili. „Nisam skapirala koliko ti je ovo palo teško.“

„Pa, teško je“, reče Džesi, još uvek ne gledajući u Emili.

„Učiniću sve što mogu da...“, poče Emili. Ali prekide je poznato lupkanje psećih šapa. Tigar ulete u sobu, skoči na krevet i pokuša da polize Džesi po licu.

„Uh! Beži!“, vrisnu Džesi, gurajući Tigra od sebe. „Beži od mene!“ Snažno ga odgurnu. Terijer zbunjeno zakevta i tresnu na pod. „Taj odvratni pas će ostaviti dlake po mom novom džemperu!“, zacvile Džesi. „Vodi ga odavde!“

„Tigre, napolje“, reče Emili odlučno.

Kučetu nije trebalo dvaput reći. Okrenu se i podignutog repića otrča .

„U stvari, vrlo je sladak“, zbunjeno reče Emili, uzbuđena zbog Džesine nasilne reakcije prema Tigru.

„Odvratni je“, odvratni Džesi, tražeći pseće dlake po džemperu.

„Uopšte se ne linja mnogo“, reče Emili.

„Mogao je da ga pocepa“, gundala je Džesi. „Znaš li koliko košta ovakav džemper?“

„Veoma je lep“, reče Emili, pomalo zbunjeno. Da bi prome-
nila temu upita: „Je l' si mnogo gladna? Hoćeš da se vratimo
dole?“

„Da. Mogle bismo.“ Džesi je premeštala starog plišanog
među iz ruke u ruku.

„Dobila sam tog među za prvi rođendan“, reče Emili.
„Uvek mi je bio omiljeni.“

„Stvarno?“ Džesi uštinu među za nos. „Sad je prilično ofu-
can, zar ne?“ Nasmejala se šaputavim, piskutavim smehom.

„Mnogo mi znači“, odgovori Emili.

„Emili, pretpostavljam da će ovo biti moj krevet. Ne pod-
nosim spavanje pored prozora.“

„Ali to je *moj* krevet“, protestovala je Emili. „Za tebe smo
kupili taj novi, pored prozora.“

„Pa... mislim da onda imamo problem.“

Džesi tužno pogleda Emili, a onda obori pogled i otkide
glavu plišanom medi.

DRUGO POGLAVLJE

Poslednje kampovanje

Zatečena, Džesi se piskutavo nasmeja.

Emili je još uvek bila suviše šokirana da bi progo-
vorila. Je l' se ovo stvarno dešava?

Džesi se iznenada preseče. „Izvini, molim te“, reče gleda-
jući medvedićeovu glavu u levoj a telo u desnoj ruci, dok mu
je sivkasto punjenje ispadalo kroz pokidani vrat. „Bilo je
slučajno. Stvarno.“ Pogledala je u Emili, kao da želi da vidi
koliko joj je poverovala.

A nije joj verovala. „Otkinula si glavu Maksu“, reče Emili.
Iz nekog razloga zvučalo je više kao pitanje nego optužba.

„Nisam. Sama je otpala“, bila je uporna Džesi. „Stvarno.
Jedva da sam ga pipnula. Veruješ mi, zar ne?“ Fiksirala ju
je krupnim plavim očima kao da je tera da se složi da je to
bilo slučajno.

Emili nije odgovorila.

Na sobu pade senka. Oblaci su prekrili sunce i soba se
zamračila tako brzo da se Emili naježila. Imala je čudan ose-
ćaj da je Džesi donela tamu. Zadrhtala je od iznenadne hlad-
noće.